

[Johs. M. Olsen]

Nu må vi sætte tæring efter næring. Det sker som bekendt ikke uden møje og besvær.

Statsministeren nævnte i sin åbningstale i oktober her i tinget, at støtten til det færøske samfund under hensyntagen til den økonomiske situation i Danmark vil blive opretholdt i det omfang, behovene på Færøerne tilsiger det, og at regeringen lægger vægt på at bevare og udbygge det tillidsfulde samarbejde mellem Færøerne og Danmark inden for den eksisterende hjemmestyreordning.

Jeg har med stor tilfredshed konstateret, at det foreliggende finanslovsforslag for 1983 for Færøernes vedkommende stort set er opretholdt i det omfang, behovene på Færøerne tilsiger det. Bortset fra at beløbene er reguleret i forhold til løn- og prisudvikling, er de ansatte beløb i finanslovsforslaget de samme som i det foregående.

Jeg er bekendt med, at der for tiden foregår overvejelser i statsministeriet om den danske statsstøtte til havnebyggeri på Færøerne. I et længere brev har jeg begrundet, hvorfor jeg mener, at man i de to ministerier, finansministeriet og statsministeriet, bør se positivt på sagen. Nu er det jo ikke et beløb, der er opført på det finanslovsforslag, der bliver vedtaget i dag, og der er ingen poster, hvorunder en bevilling kan tages; derfor må det i givet fald ske via finansudvalget eller tillægsbevilling. Trods det korte varsel kunne jeg måske bede statsministeren kommentere problemet.

Med hensyn til den støtte, statsministeren på regeringens vegne i sin åbningsredegørelse gav løfte om at yde det færøske samfund, går jeg ud fra, at løftet også dækker andre områder end netop det økonomiske. Jeg tænker i denne forbindelse på udenrigstjenesten og på, at udenrigsministeren – som den eneste minister ud over statsministeren, der er nævnt i hjemmestyreloven – kan bemyndige hjemmestyrets repræsentanter, hvis der fremsættes ønske derom, til direkte at føre forhandlinger under medvirken af udenrigstjenesten. Dette har også været praksis i mange år.

Jeg vil i denne forbindelse gerne gentage min opfordring fra åbningsdebatten her i folketinget i oktober måned til regeringen og statsministeren om at drage omsorg for, at Færøerne under fiskeriforhandlingerne med EF ikke kommer mere i klemme med hensyn

til fordeling af kvoter, end de allerede er kommet.

Under åbningsdebatten i oktober måned måtte jeg erklære mig enig med min kollega fra Færøerne, da han i sin tale fremførte, at man fra det færøske socialdemokrati havde talt for døde øren om fiskeripolitik, og at man på dette punkt blot kunne udtale dyb skuffelse.

Hvis den nuværende regering med hr. Poul Schlüter som statsminister lever op til sit løfte, hvilket jeg ikke betvivler, om at støtte og bevare et tillidsfuldt samarbejde mellem Færøerne og Danmark, vil jeg ved given lejlighed blive skånet for at skulle gentage min kollegas udtalelser om skuffelse over også at have talt for døde øren i fiskerispørgsmålet.

I denne sammenhæng vil jeg gerne komme ind på, at vi står helt uforstående, når vi hører, at udenrigsministeren i fiskeritvisten mellem Grønland og EF, specielt Tyskland, siger til grønlænderne, at de ifølge havretsaftalerne har pligt til at overlade en del af fiskerikvoten, som de ikke selv er i stand til at opfiske, til andre. Grønlænderne må med andre ord acceptere, at tyskerne fisker mere end de aftalte 5.000 t af de resterende kvoter på Grønland i år.

Færøerne er som bekendt i rigsfællesskab også med Grønland. Derfor havde vi for det første ikke regnet med at skulle betale med fisk fra de små fiskefelter ved Færøerne til de store EF-lande for det, vi fanger i danske og grønlandske farvande. For det andet kommer Færøerne end ikke i betragtning, når der som i år er tale om, at man i Grønland har flere tusinde tons uopfisket kvota, mens tyskerne godt må fiske med deres store fabrikstrawlere. At den affære ikke har virket særlig opmuntrende for den del af rigsfællesskabet, som jeg tilhører, men tværtimod skuffende, burde enhver kunne sige sig selv.

Ingen må tro, at vi på Færøerne ikke er klar over den vanskelige situation, Danmark befinder sig i med hensyn til at forlige erhvervsmæssige modsætninger mellem EF og Danmark på den ene side og den del af rigsfællesskabet, som befinder sig uden for EF, på den anden side. Men det er en kendsgerning, at de muligheder eller chancer, som er levnet færingerne for fiskeriudøvelse ved Grønland, efterhånden ikke er nævneværdige.